

அண்மைக்கால மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் செல்நெறிகள்

கிருஷ்ணன் மணியம்

Jabatan Pengajian India, Universiti Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia

இந்திய ஆய்வியல் துறை, மலாயாப் பல்கலைக்கழகம், கோலாலம்பூர், மலேசியா
krishanan@um.edu.my

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

மலேசியத் தமிழ்ப்படைப்புலகம் 1800 தொடங்கி, கவிதை, சிறுகதை, நாவல், புதுக்கவிதை, ஹைக்குக் கவிதை, எனப் இன்றும் பல போக்குகளை உள்வாங்கித் தொடர்ச்சியாகத் தனது பயணத்தைத் தொடர்கின்றது. தொடக்கக் காலங்களில் தெய்வம் மற்றும் ஆலயங்கள் முதலானவை கருப்பொருள்களாகக் கொண்டு கவிதைகள் பெருமளவில் பாடப்பட்டன. அதே வேளையில் சமகாலத்தில் நடந்த சில நிகழ்வுகளையும், சமூகத்தின் அவலங்களையும் சமூகச்சவால்களையும் கவிதைகளின் பாடுபொருளாக கவிதைகளுக்குள் கொண்டுவரத் தவறவில்லை. மலேசியத் தமிழர்களின் வாழ்வியலைப் பிரதிபலிக்கக் கூடிய வரலாற்று ஆவணமாகவே சிறுகதைகளை ஏற்றுக்கொள்ள அளவிற்கு எல்லாச் சூழல்களிலும் சமூகம் கடந்து வந்த பாதையைச் சிறுகதைகள் தங்கள் கருப்பொருள்களாகக் கொண்டுள்ளன. இதுவே, ஒரு செல்நெறியாகவும் உருவானது. தொடக்கக் காலங்களில் சஞ்சிக் கூலிகளாக வாழ்ந்த வாழ்க்கை, ஐப்பானியர் ஆட்சிக்கால கொடுமைகள், தோட்டங்களில் வேலை இழந்த சூழலும் நிருகதியற்ற வாழ்க்கையும், குடியரிமை சிக்கல்கள், தமிழ்க்கல்விப் பிரச்சினைகள், கள்ளச்சாராயத்தின் கொடுமைகள், சிவப்பு அடையாளம் பரிச்சினைகள், மேம்பாட்டுத் திட்டங்களால் தோட்டங்கள் எடுக்கப்பட்டு தொழிலாளர்கள் புறம்போக்குக் குடியிருப்புகளுக்கு விரட்டப்பட்ட நிலை, இன்றைய அடுக்குமாடி வீட்டு புறாக்கூண்டு வாழ்க்கை என மலேசியத் தமிழர்கள் கடந்து வந்த பாதையை நிரலாக சிறுகதைகள் பேசி வருகின்றன. இதுபோன்றே, நாவல்களும் மலேசியத் தமிழர்களின் வாழ்க்கையை விரிவாக ஆய்ந்து பதிவுசெய்துள்ளன. அதே வேளையில் 1990-களில் மலேசியத் தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறையானது ஒரு மாறுதல்களைச் சந்திக்க துவங்கியது. தோட்டப்புறங்களில் சிக்கலான கட்டுக்குள் சிக்கி, வறுமைச் சூழல்க்குள் அகப்பட்டு வெளிவர முடியாமல், ஒரு சுற்று வட்டத்தில் தமிழ்ச்சமூகம் வாழ்ந்து வந்தது. இதுவே, இன்றைய படைப்பிலக்கிய வடிவங்களின் பாடுபொருள்களாகவும் புதிய போக்குகளாகவும் அமைகின்றன. அதே வேளையில் இந்தப் புதிய வாழ்க்கைமுறைகளைப் பின்னை நவீனத்துவக் கோட்பாடுகளை ஒட்டியும் படைப்புகள் படைக்கப்பட்டன. இக்கட்டுரையில் இந்தச் செய்திகளே சாரங்களாக அமைகின்றன.

Abstract:

The Malaysian Tamil creative field has continued its journey since 1800 by absorbing many trends in many forms such as poetry, short story, novel, renewal poem, haiku poetry. In the early days, poems were sung extensively on the theme of deity and temples etc. At the same time, it did not fail to bring into poetry to cover some of the events that took place in the contemporaries, especially to elaborate the social milieu and challenges that took place in the society. Short stories have touched these issues as well, widely. Short stories can be accepted as a historical document that reflects the life of Malaysian Tamils. Early day writers have touched about many issues as such, i.e. including the atrocities of the Japanese regime, the job losses on the plantations and the unsustainable living conditions, citizenship issues, Tamil education issues, the problems of counterfeit liquor, the problems with the red identity cards, the expulsion of workers from the plantations and the eviction of workers from the outlying settlements due to the development projects. Similarly, the novels also have extensively documented the lives of Malaysian Tamils. When way of life of Malaysian Tamils began to change in the 1990s, where the community once begun to live in the plantations under the bureaucracy, were forced into a new environment, in which no one had to lead a socially independent life. The Tamil community lived in a vicious circle, trapped in complex plantations and unable to escape poverty. This, in turn, forms the subject matter and new trends of today's creative forms. At the same time, works were created to adapt these new lifestyles to post-modernist principles. These were the topic that were touched in this article.

திறவுச் சொற்கள்: சிறுகதை செல்நெறிகள், அண்மைக்காலப் படைப்புலகம், மலேசியத் தமிழர், சமகாலம், பின் நவீனத்துவம்

Keywords: Short Story Cells, Recent Creative Field, Malaysian Tamil, Contemporary, Postmodernism

மலேசியத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்புலகம் உண்மையில் தமிழகப் படைப்புலகத்தின் ஒரு நீட்சியேன்றே சொல்ல வேண்டும். இதையே முனைவர் இரா. தண்டாயுதம், மலேசியாவில் தமிழ் இலக்கியத்தின் தோற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் குறித்து வரையறை செய்யும் பொழுது, ரோஜாச் செடியின் ஒரு கிளையாக இருந்து, பின்னர் தனி ரோஜாச் செடியாவதுடன் இதனை ஒப்பிடலாம் என்று கூறுவார் (1983:111). அவ்வகையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து மலேசியாவிற்கு உழைப்பதற்காக இங்குக் குடியேறிய சமூகம் பல்வேறு தாய்மொழிச் சூழலைப் பெற்றிருந்தபோதும் யாவரும் தமிழ் மொழியைத் தங்களுக்கிடையிலான தொடர்புமொழியாக ஏற்றுக்கொண்டு தமிழ்ப்பள்ளிகளை ஆங்கிலேயத் தோட்ட நிருவாகத்தினரின் ஒத்துழைப்புடன் தோட்டங்கள் தோறும் நிறுவினர். மேலும், அக்காலப்பகுதியில் தமிழ்ப்பள்ளிகளில் தமிழ்மொழியுடன் தமிழ் இலக்கியத்தையும் ஏழாம் வகுப்பு வரையில் தமிழில் பயிற்றுவிக்கும் சூழல் அமைந்ததால், தமிழ் பயிற்றுவிப்பாளரும் தமிழ்க் கற்போறும் எண்ணிக்கையில் பெருகத் தொடங்கினர். தமிழ் மொழியின் பயன்பாடு இங்குப் பரவலானதுடன் நாளிதழ்கள் மற்றும் இதழ்கள் அச்சிடுதல் வெளியீடு முதலான நடவடிக்கைகள் கால்கோளத் தொடங்கின. இத்தகையப் போக்குப் புலம்பெயர் இடத்தில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு நல்லதொரு சூழலை உருவாக்கியது என்பது கண்கூடு.

மலேசியத் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்குச் செல்லப்பிள்ளையாக விளங்குவது சிறுகதையாகும். இந்தப் புதினம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து மிக வேகமான வளர்ச்சியைப் பெற்றது என்று சொன்னால் மிகையில்லை. தொடக்கக் காலத்திலேயே உள்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் கவனத்தை ஈர்த்ததுடன் மலேசிய நாட்டின் தன்மைகளின் தாக்கத்தைப் பெற்று வெளிப்படுத்துவதில் வெற்றி பெற்றது. மேலும், மலேசியத் தமிழர்கள் வாழ்வியலையும் வாழ்க்கையில் அவர்கள் பெற்ற தாக்கங்களையும் இயல்பாக வெளிப்படுத்துவதில் மிகப்பெரிய வெற்றியைச் சிறுகதைத்துறை சாத்தித்துள்ளன என்பதும் மறுக்கவியலாத கூற்றாகும்; எனவே, சிறுகதை வடிவம் பெற்றுள்ள தாக்கத்தைச் சற்று விரிவான நிலையிலே ஆராய்வோமானால் மலேசியத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் வாழ்வியல் கூறுகளைக் காண இயலும். மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளைப் பொறுத்த வரையில் அதனுடைய வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்காற்றியது நாளிதழ்கள் என்பதை மறுக்கவியலாது. அளவில் சிறியதாக இருக்கும் காரணத்தாலும் நாளிதழ்களின் பொறுப்பாசிரியர்களாக இருந்தவர்களின் தனிப்பட்ட ஆளுமையினாலும் சிறுகதையின் வளர்ச்சி நன்கு பேணப்பட்டது என்பது உண்மையாகும். அதே வேளையில், சிறுகதை வடிவத்திற்காக, நாளிதழ்களும் எழுத்தாளர் சங்கங்களும் சமூக அமைப்புகளும் பல்கலைக்கழக மாணவர் இயக்கங்களும் தனிநபர்களும் பல பரிசுப் போட்டிகளை நடத்தி எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்தது, சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு ஆக்ககரமான நடவடிக்கைகளாக அமைந்தன என்றால் மிகையாகாது.

சிறுகதைகளின் தொடக்கம்

மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு 1930-களில் இருந்து தொடங்குகிறது. வெ. சின்னையாப் பிள்ளையின் 'நவரச கதா மஞ்சரி: இவை இனியக் கற்பிதக் கதைகள் என்ற ஐந்து கதைகள் கொண்ட தொகுப்பாக வெளிவந்தது (கிருஷ்ணன் மணியம், 1993,47). அதைத் தொடர்ந்து நாளிதழ்களின் செல்லப்பிள்ளையான சிறுகதை வடிவத்தை நாளிதழ்கள் அரவணைத்துக் கொண்டன. தொடக்கக்காலப் பகுதியில் நாவல்களைப் போலவே தமிழக மற்றும் இலங்கை எழுத்துப் படிவங்களின் தாக்கத்தில் சிறுகதைகள் வெளிவரத் துவங்கின; ஆனால், காலப்போக்கில் சமகால நிகழ்வுகள் எழுத்துகளில் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கியதால் இந்தத் தாக்கங்களிருந்து விடுபட்டு மலேசிய வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கின. தொடக்கக் காலத்திலேயே 1930-களில் தோட்டப்புற வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் கதையாக 'மூக்கந்துரையைப் பாம்பு கடித்தது' என்ற தலைப்பில் கதை வெளிவந்தது. அது மட்டுமல்லாமல் முழுக்க முழுக்க மலாய்க்கார வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் வண்ணம் அமைந்த கதை 'வெல்வெட்டுக் குல்லாய்'. இக்கதையின் கரு, கட்டாயக் கல்யாணம் ஆகும். அக்காலப்பகுதியில் மலாய் இலக்கியங்களில் பிரபலமாக இருந்ததும் இந்த கட்டாயக் கல்யாணம் என்ற கருவேயாகும். அதே வேளையில் 'பாத்திமாவின தளக்கு' என்ற கதை மலாய்க்கார மாதுவை முக்கியப் பாத்திரமாகக் கொண்ட கதையாகும். 'கோலாலம்பூர் கோகுல விலாஸ்' போன்ற கதைகள் தமிழகத்திலிருந்து கடைகளில் வேலைசெய்யும் கடைச்சிப்பந்திகளின் கண்ணீர்க்கதைகள் பற்றியதாகும். இதை ஒட்டியே இப்ராஹிம் 'கடைச்சிப்பந்திகளின் கண்ணீர்' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பினை வெளியிட்டார். முப்பதுகளில் எழுதியவர்கள் எழுத்தில் புதுமைப்பித்தனின் வாழ்க்கையைக் கிண்டல் செய்யும் செல்நெறியை காணப் பெற்றது; ஆனால், இது தொடரப்படவில்லை.

1940-களில் மலாயா ஜப்பானியர் ஆட்சியின்கீழ் இருந்தபோது, ஊடகங்கள் யாவும் முடக்கப்பட்டன. ஆனால், சுபாஷ் சந்திர போஸ் ஜப்பானியர்களுடன் கூட்டுச் சேர்ந்திருந்ததால் தமிழ் நாளேடுகள் பிரச்சாரத்திற்காகப் பயன்படும் என்றெண்ணி தமிழ்ப்பத்திரிகை மற்றும் இதழ்களுக்கு அனுமதி வழங்கினர். ஆனால், தமிழ் இதழாளர்கள் இந்தச் சூழலைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு சிறுகதைகளையும் வெளியிடலாயினர். 'சுதந்திர இந்தியா', 'சுதந்திர உதயம்' மற்றும் 'யுவபாரதம்' முதலான பத்திரிகைகள் குறைந்தது

ஐம்பது சிறுகதைகளையாவது இக்காலப்பகுதியில் வெளியிட்டன. இக்காலப்பகுதியில் கதைப்பொருள்களாக அமைந்தவை இந்திய நாடு சுதந்திரம் பெறுவது, போர்ப்பின்னணியில் காதல், ஜப்பானியர் பிரச்சாரம் மற்றும் சமூகப் பிரச்சினைகளாகும்; ஆனால், போருக்குப் பின்னர் இந்த இதழ்கள் யாவும் நிறுத்தப்பட்டன.

ஐம்பதுகள் மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் மிகுந்த எழுச்சிக்காலம் என்றே சொல்ல வேண்டும். முதல் நிகழ்வாக அமைவது 'கதை வகுப்பாகும்'. சுப.நாராயணனும் பைரோஜி நாராயணனும் சேர்ந்து தமிழ் நேசனில் நடத்திய இவ்வகுப்பின்வழி ஒரு எழுத்துப் பரம்பரையை உருவாக்க முடிந்தது. இதில் எழுதத் துவங்கியவர்தான், மா.இராமையா ஆவார். அதனைத் தொடர்ந்து, கு. அழகிரிசாமி தமிழகத்திலிருந்து தமிழ் நேசனுக்குப் பணியாற்ற வந்தவர். இவர் ஒரு நல்ல சிறுகதை எழுத்தாளர். எனவே, 'நிலா வட்டம்' என்ற ஒரு இலக்கியக் கூடலை நிறுவி எழுத்தாளர்களை அழைத்துப் பயிற்சி கொடுத்து எழுதத் தூண்டினார். தன் நண்பர்களிடம் கூறி சிறுகதைப் போட்டிகளை நடத்துவதற்குப் பணித்தார். இவர் வழிகாட்டலில் இன்னொரு எழுத்துப் பரம்பரை உருவாகியது. பின்னர், கோ.சாரங்கபாணி 'மாணவர் மணிமன்றத்தை' தொடக்கி மாணவப் பருவத்திலேயே எழுதுவதற்கு ஊக்குவித்தார். இதன் பின்னர், முருகு சுப்பிரமணியம் தொடங்கிய பவன் பரிசுப் போட்டியை அடுத்து ஓர் எழுத்துப் பரம்பரை உருவாகியது. அதேவேளையில், இந்த நாளிதழ்கள் மற்றும் அதன் ஆசிரியர்களின் முனைப்பில் படைக்கப்படும் இலக்கிய முயற்சிகளின் ஆளுமையில் செல்நெறிகள் உருவாயின என்றும் அருத்தம் கொள்ளலாம். இன்று, மலாயாப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரவை நடத்தும் சிறுகதைப் போட்டியில் எழுதிப் பரிசு பெறும் எழுத்தாளர்கள் இன்று புதிய எழுத்துப் பரம்பரையாக உருவாகியுள்ளனர். இவர்கள் மீண்டும் மலேசியத் தமிழர்களின் வாழ்வியலைச் சித்திரிக்கும் படைப்புகளை பின்னை நவீனக் கோட்பாடுகளின் துணையுடன் படைக்கும் செல்நெறிகளை உருவாக்கியுள்ளனர்.

சிறுகதை செல்நெறிகள் காட்டும் மலேசியத் தமிழ்ச்சமூகம்

மலேசியா சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு, தமிழ் இலக்கியப்படைப்புகள் சகஜ நிலைமைக்குத் திரும்பின. இக்காலப் பகுதியில் மலேசியப் பிரஜைகள் ஆகிவிட்ட தமிழர்கள் ஏராளமான படைப்புகளைப் படைத்தனர். இவர்களுடைய படைப்புகளில் சமகாலப் பிரச்சினைகள் தெளிவாக அலசப்பட்டன. மலேசியத் தமிழர்களின் வாழ்வியலைப் படைப்பிலக்கியங்களில் பேசுவதே செல்நெறியாகவும் உருவானது. தொடக்கக் காலத் துயரங்களான 'சஞ்சிக்கூலியாக' வந்து காடுகளான தோட்டப்புறங்களை வளமான பூமியாக்கிய நிகழ்வுகள் கதைகளில் பேசப்பட்டன. தொடர்ந்து, தோட்டப்புற வாழ்வியல் நிலைகள் விவாதிக்கப்பட்டன. குறைந்த அடிப்படை வசதிகள், குறைவான ஊதியம் என்ற நிலையில் அடக்குமுறைக்கு ஆளாகி ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமாக வாழ்ந்த தமிழ்ச் சமூகத்தின் பிரச்சினைகளைத் தெளிவாகப் படைப்பாளர்கள் கதைகளுக்குள் கொண்டு வந்தனர். அதேவேளையில், ஜப்பானியரின் ஆட்சியில் பட்டதுயரங்களையும் அவலங்களையும் பேசியதுடன் சயாமிற்குச் சென்று இந்தியாவை இணைப்பதற்காக இரயில் தண்டவாளம் போடச் சென்றவர்களின் போராட்டங்களையும் படைப்பாளர்கள் முறையாகப் பதிவுசெய்துள்ளனர்.

தொடர்ந்து, அறுபதாம் ஆண்டுகளில் ஐரோப்பிய முதலாளிகள் பெரிய இரப்பர் தோட்டங்களை விற்று விட்டு, தாயகம் திரும்பலாயினர். பெரிய தோட்டங்களை அப்படியே வாங்க முடியாத ஆசிய முதலாளிகள் தோட்டங்களைத் துண்டுபோட்டு வாங்க முற்பட்டனர். இதனால் ஆயிரக்கணக்கானத் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் வேலையிழந்து வீடிழந்து வீதிக்கு வந்தனர். இது தமிழ்ச் சமூகத்திற்கு மிகப்பெரிய சமூகப் பிரச்சினையாக உருவெடுத்தது. இந்தச் சூழலையும் படைப்பாளர்கள் தங்களுடைய கதைகளில் பேசியுள்ளனர்.

பின்னர் எழுபதுகளில் சிவப்பு அடையாள அட்டை வைத்திருப்பவர்கள் மலேசியப்பிரஜைகள் அல்லர். எனவே, அவர்கள் இந்நாட்டில் வேலை செய்யக் கூடாது என்று சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. 'ஜுசோலி' (Jusoli) என்ற முறையில் சுலபமாகக் கொடுக்கப்பட்ட குடியரிமையைப் பெற்றுக் கொள்ளாத தமிழ்ச்சமூகம் இந்தச் சட்டம் வந்ததும் பரிதவித்தது. சிலர் தாயகம் திரும்ப முற்பட்டனர். மலேசிய இந்திய காங்கிரஸ் கட்சியின் மூலம் போராட்டங்கள் நடத்தி, தோட்டங்களில் மட்டும் வேலைசெய்யும் அனுமதியைப் பெற்றனர். ஆனால், இது 'வேலை பெர்மிட்' பெற்ற பின்னரும் அதைப் புதுப்பித்தப் பின்னரும் மட்டுமே முடியும் என்ற நிலை வந்தது. இந்தச் சூழல் தோட்ட மேலாளர்கள் தொழிலாளர்களை வஞ்சிப்பதற்கும் சுரண்டுவதற்கும் மிகவும் வசதியாகப் போனது. இத்துயரங்களும் கதைகளில் தவறாமல் இடம் பெற்றுள்ளன.

எண்பதுகள் தொடக்கம் மலேசிய நாடு மேம்பாட்டுத் திட்டங்களில் மிக வேகமான வளர்ச்சியைப் பெற்றது. தோட்டங்கள் மேம்பாட்டுத் திட்டங்களினால் கையகப்படுத்தப்பட்டு மீண்டும் தமிழர்கள் வெளியே விரட்டப்பட்டனர். இம்முறை இவர்கள் புறநகர்களுக்கு இடம்பெயர வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. புறம்போக்குக் குடியிருப்பு வாசிகளாக மாறிப் போயினர். இக்குடியிருப்புகளும் மேம்பாட்டுத் திட்டங்களுக்காக எடுக்கப்படும் பொழுது, நீண்ட வீடுகளில் தங்க வைக்கப்பட்டனர்; அல்லது, மலிவு விலை அடுக்குமாடி வீடுகளைக் குறைந்த விலையில் வாங்கப் பணிக்கப்பட்டனர். இந்த வாழ்க்கை பல்வேறு சமூகப் பிரச்சினைகளைத் தமிழ்ச்சமூகம் எதிர்நோக்க வழி வகுத்தது. போதைப் பொருள் விநியோகம் மற்றும் குண்டர் கும்பல் ஈடுபாடு மற்றும்

கொலைகொள்ளைகளில் ஈடுபடுதல் என்று பல்வேறு சமூகச்சிக்கல்களில் தமிழ்ச்சமூகம் இன்று சிக்கிக்கொண்டு அல்லாடி வருகிறது. இந்நிலையைக் கதையாசிரியர்கள் தங்களுடைய கதைக்கருக்களாகப் படைத்து, சமகாலப் பிரச்சினைகளுக்கு அழுத்தம் கொடுத்துள்ளனர். இதில் படைப்பாசிரியர்கள் பின்னை நவீனத்துவக் கோட்பாடுகளையும் பயன்படுத்தி வாழ்வியலை அலசத் தொடங்கினர். இதுவே, செல்நெறையாகவும் உருவானது. அதேவேளையில், புதிய சூழலில் பெண்ணியக் கோட்பாடுகளிலும் சிறுகதைகளைப் படைத்து, இன்று பெண் என்பவள் எவ்வாறு பார்க்கப்படுகிறாள் என்பது பற்றிய பிம்பங்களையும் உருவாக்கியுள்ளனர். சஞ்சிக் கூலிகள்

தென்கிழக்காசியாவிற்கு தமிழர்கள் பதினோராம் நூற்றாண்டிலேயே வந்த செய்திக்குறிப்புகள் இருந்தாலும் பெருமளவில் குடியேற்றம் ஏற்பட்ட காலப்பகுதி 1800-கள் என்றே கூறலாம். இக்காலப்பகுதியில் மலாயாவில் இரப்பர் தோட்டங்களை உருவாக்கத் தமிழர்களை ஆங்கிலேயர்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து கொண்டு வந்தனர். இவர்களைப் பல்வேறு முறைகளில் கொண்டுவந்தாலும் 'சஞ்சிக்கூலி' முறையே முதன்மையாக விளங்கியது. இந்த முறையிலே தொழிலாளர்கள் எவ்வாறு ஏமாற்றிக் கொண்டு வரப்பட்டனர் என்ற செய்தியைப் படைப்பாளர்கள் கதைகளில் பதிவு செய்துள்ளனர். சி. கமலநாதனின் 'சஞ்சிக்கூலி' என்ற கதையில் பின் வரும் வகையில் காட்டப்படுகிறது.

“பெரியசாமிக் கங்காணியோ இல்லாத சொர்க்கத்தை எல்லாம் அந்த வாயில்லாத கிராமப் பூச்சிகளுக்குச் சொல்லித் தங்களுக்கு தலைக்காசு என்ற மாதாந்திரப் போனசுக்காக, வெள்ளைக்காரத் துரைகளுக்குக் காட்டிக் கொடுத்த கருங்காலிக் கொடுமைகள், இன்றைக்கு நினைத்துக் கொண்டாலும் கர்ப்பம் கலங்கிவிடும். அந்த வழியில்தான் கிழவனை-அன்றைய பொடியனை-அவன் தாய்மாமனுக்கு தெரியாமல் சென்னைக்கு கொண்டு வந்து குடும்பத்தை இரண்டாகக் கலைத்துவிட்டு ஆவடியில் கிடைமடக்கி பின், நரகக் குழியான கப்பலில் ஏற்றி பின், பிணங்கு பிறை மலையில் தொழுவத்தில் இறக்கி விட்ட கொடுங்காட்சிகளோடு, தோட்டம் என்ற பெயரில் அழிக்கப்படாத பூச்சோங் காட்டில் கொண்டு வந்து இறக்கி விட்டு மலேரியாவுக்கும் காய்ச்சல் கட்டிக்கும் காலராவுக்கும் பலியானவர்கள் போக எஞ்சியவர்களின் கூட்டத்தில் ஒருவனாக இருக்கிறான் கிழவன்.....”

இந்த வரிகள் மலேசியத் தமிழர்களின் தொடக்ககாலச் சம்பவங்களை நிரல்படுத்தியதுடன் ஒரு பதிவாகவும் விளங்குகிறது. எங்கே போகிறோம், எப்படி வாழப் போகிறோம் என்ற சிந்தனையே இல்லாமல் 'உணவு' மட்டுமே தங்களின் லட்சியம் என்ற ஏழைகளின் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை மட்டுமே முன்வைத்து வாழ்ந்த தோட்டப்புற மக்களின் வாழ்க்கையை இக்கதை ஆவணப்படுத்துகிறது. அன்று பொடியனாக இருந்தவன் கிழவனாகிப் போனப்பின்னும் வாழ்க்கையில் மாற்றங்களைப் பார்க்கவில்லை என்ற உண்மையையும் ஆசிரியர் காட்டியுள்ளார் (பீர் முகமது, 2000: 82). மலேசியத் தமிழர்கள் தோட்டப் புறங்களிலேயே சிறைப்பட்டுக்கிடக்க வேண்டிய சூழல் வெகுகாலமாக நிலவி வந்ததற்கு மிக முக்கியக் காரணம் அவர்களைக் கொண்டுவந்து அடர்ந்த காடுகளில் முடக்கிப் போட்டதுமல்லாமல் அவர்களுடைய உழைப்பை முழுவதுமாக உறிஞ்சி சக்கைகளாக்கினர் ஆங்கிலேய முதலாளிமார்கள்.

இக்கொடுமையான வாழ்க்கை முறையினைத் தொடக்கத்தில் வந்தவர்கள் மட்டுமே அனுபவித்தார்கள் என்று கூறுவதற்கில்லை. இவர்களின் கட்டமைக்கப்பட்ட கட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாழ்க்கையானது தொடர்ந்து வந்த தலைமுறையையும் தொடர்ச்சியாகப் பாதிக்கச் செய்தது. தோட்டப்புறங்களில் தமிழர்கள் வாழ்கின்ற வாழ்க்கையைச் சி. வடிவேலுவின் 'இரட்டைப் பூட்டு' (சி.வடிவேல், 1967, பக். 24) என்ற கதையில் காண முடிகிறது. ஐந்து பிரிவுகளைக் கொண்ட விக்டோரியா மலைத் தோட்டத்தினை நிர்வாகி ஒன்றிணைக்கப் பார்க்கிறார்; ஆனால், முடியவில்லை. எனவே, ஒவ்வொரு பிரிவினரும் தனித்தனி ஆயாக் கொட்டகை, தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடம், மாரியம்மன் கோயில், ஆறாறு வீடுகள் கொண்ட இரண்டு 'ப்ளோக்கு' களுக்கு இடையே பொதுவாக ஒரு பீலி, மருந்து காமிரா (கிளினிக்) மூன்றாவது கிரேடில் தேர்ச்சியடைந்த மருத்துவ உதவியாளர், ஒரு கள்ளுக்கடை போன்றவற்றை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து, தமிழர்களைத் தங்களுடைய தேவைகளுக்காகச் சிந்திக்க விடவே இல்லை. தொடக்கக்காலப் பதிவின் அடிப்படையிலேயே ஒரு சில இடங்களை இன்றும் காண நேரிடும் பொழுது படைப்பிலக்கியங்களின் சமகாலப் பதிவுகள் ஒரு வரலாற்று ஆவணமாக மாறிவிடுவதை உணர முடிகிறது. தோட்டப்புறத்தில் தமிழர்களின் வாழ்வியலை மிகவும் துல்லியமாகப் படைப்பாளர்கள் பதிவுசெய்துள்ளனர் என்பதற்குச் சிறுகதைகள் சான்று பகர்கின்றன. அதேவேளையில், தமிழர்களின் அயராத உழைப்பினையும் தியாகங்களையும் சிறுகதைகளில் படைப்பாளர்கள் பேசத் தவறவில்லை என்பதை குறிப்பிடுதல் அவசியமாகும்.

மேலும் இப்பதிவுகள் வழியாகத்தான் இன்றைய இளந்தலைமுறையினர் தங்களுடைய முந்தைய தலைமுறைகளான தோட்டப்புறச் சமுதாயத்தை அறிந்துகொள்ள முற்படுகின்றனர் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். ஜப்பானியர் கொடுங்கோல் ஆட்சி

ஆங்கிலே ஆட்சியிலே மிகுந்த துயரத்தை அனுபவித்து வந்த தமிழர்கள் ஜப்பானியர் வருகிறார்கள் என்று அறிந்தபோது மகிழ்ச்சியடைந்தனர். ஜப்பானியர்கள் தங்களுக்கு நன்மை செய்வார்கள் என்று உண்மையாகவே நம்பினார்கள். சி. வடிவேலுவின் கதையான 'இருண்ட உலகம்' இந்த நிலையைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. இக்கதையில் வரும் முத்தாயி பாட்டி பின் வருமாறு கூறுகிறார்.

“எங்கப்பன் சப்பாங்காரன் வந்த பொறவுதான் இந்தப் பெணங்குச் சீமை செளிப்படையப் போவது! அஞ்சி காசுக்கு விக்கிற சீனி மூனு காசுக்குக் கெடைக்கும். கந்தம் அரிசி பத்துக்காசுக்குக் கிடைக்கும். துணிமணியைக் கப்பல் கப்பலாக கொண்டாந்து எனாமா கொடுப்பான். ஆளுக சம்பளத்தை எல்லாம் ஒசத்திடுவான் பாருங்க.....”

இவ்வாறாக தங்களுடைய வாழ்க்கையை ஜப்பானியர் மாற்றியமைப்பர் என்று அவர்கள் பெரிதும் நம்பினர். ஆனால், ஜப்பானியர் ஆட்சியில் நடந்ததோ வேறு. உண்மையில், அப்போது ஜப்பானியர் தமிழர்களிடம் நேசமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் வெகுவாக இருந்தது. காரணம், அப்பொழுது உருவாகியிருந்த அச்ச நாடுகளான ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஜப்பான் முதலியவற்றோடு சபாஷ் சந்திர போஸ் நட்புப் பாராட்டியதோடு ஆங்கிலேய எதிர்ப்பையும் காட்டியதை ஜப்பானியர் பெரிதும் வரவேற்றனர். அதன் அடிப்படையிலே 'இந்திய தேசிய இராணுவம்' மற்றும் 'இந்திய சுதந்திர முன்னணி' அமைப்புகளை நிறுவி ஆங்கிலேயர்களிடமிருந்து இந்தியாவை மீட்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். இதனால், ஜப்பானியர் சயாம் வழியாக பர்மாவிற்கு இரயில் தண்டவாளம் அமைக்கும் பணியை ஆரம்பித்தனர். இதற்காக ஏராளமான தமிழர்களைச் சயாமிற்குக் கொண்டு சென்றனர். இதில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட தமிழர்கள் மிகுந்த வேதனையை அனுபவித்தனர். அச்சுமுலைச் சி.வடிவேலுவின் 'முத்துசாமிக்கிழவன்' பின்வருமாறு விவரிகிறது.

“குளிராலும் கொசுக்கடியாலும் அட்டைக்கடியாலும் வருந்துவர் ஒரு புறம்; சியாம்காரர்கள் காய்ச்சிக் கொண்டு வந்து விற்கும் ஒரு விதச் சாராயத்தைக் குடித்துவிட்டுக் குடல் வெந்து அவதிப்படுவர் ஒரு புறம்; சரியாக வேகாத கல்லும் மண்ணும் கலந்த சோற்றையும் குழம்பு என்ற பெயரில் மிளகாய்த் தூளாகக் கொட்டி கிளறியதையும் தின்று வயிற்றோட்டங்கண்டு அவதிப்படுவார் ஒரு புறம்; ஜப்பானியரிடம் அடி உதை பட்டு நலிந்தவர்கள் ஒரு புறம்; மலாயாவில் விட்டு வந்த குடும்பத்தாரை எண்ணி ஏங்கி மெலிந்தவர்கள் ஒரு புறம்; சாலையில் சென்று கொண்டிருக்கும் போதே லோரியில் தூக்கிக் கொண்டு போய் இரயிலில் ஏற்றி சியாம் கொண்டு வந்து தள்ளியமையால், குடும்பத்தவரிடம் கூடச் சொல்லிக் கொள்ளாமல் வந்து தவித்தவர்கள் ஒரு புறம். எத்தனையோ ரகம். மலாயாத் தமிழர்களில் சுமார் ஒரு லட்சம் பேர் இந்த சோக மரணரயில்வேக் குழியில் அகப்பட்டுத் தவித்தனர்.தமிழர்களின் இரத்தம் வியர்வையாகவும் கண்ணீராகவும் சீழாகவும் ஓடியது.....”

என்ற வரிகள் ஜப்பானியர் ஆட்சியில் தமிழர்கள் அனுபவித்த துயரங்களை வர்ணிக்கின்றன. ஜப்பானியர்கள் நன்மை செய்யப் போகிறார்கள் என்று காத்திருந்தவர்களுக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சியது. நேதாஜியின் முயற்சியும் அவருடைய அகால மரணத்துடன் கனவாகக் கலைந்து போனது. பஞ்சம், பசி, பட்டினி, நோய் மற்றும் போர் என்று அன்றைய காலக்கட்டத்தில் தமிழர்கள் துயரங்கள் நிறைந்த வாழ்க்கையைத்தான் அனுபவித்தார்கள். போர்க்காலம் தமிழர்களின் வாழ்க்கையைச் சிதைத்து மீண்டும் கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டிய ஒரு சமுதாயமாக மாற்றிவிட்டது என்றே கூற வேண்டும்.

தோட்டத் துண்டாடல் கொடுமை

இருண்டாம் உலகப் போருக்குப்பின் ஆசிய நாடான ஜப்பான் ஆங்கிலக் காலணித்துவத்தை எதிர்த்த நிகழ்வானது ஆங்கில ஆட்சியையும் எதிர்த்துப் போராட முடியும் என்ற தைரியத்தை ஏனைய நாடுகள் பெற்றன என்றே கூறுதல் வேண்டும். எனவே, ஆசிய நாடுகள் ஆங்கில அரசிடமிருந்து சுதந்திரம் கேட்டுப் போராடத் தயாராகின. காலப்போக்கில், ஆங்கில அரசும் இந்நாடுகளுக்கு சுதந்திரம் கொடுத்தன. அவ்வகையில், 1957 இல் மலாயாவிற்சுச் சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டது. இதனால், பெரிய தோட்டங்களுக்கு முதலாளியாக இருந்த ஆங்கிலேய நிறுவனங்கள் உள்நாட்டு முதலாளிகளிடம் தோட்டங்களை விற்றனர். ஆனால், உள்நாட்டு முதலாளிகளால் பெரிய

தோட்டங்களை வாங்க முடியாததால் தோட்டங்கள் துண்டாடப்பட்டு விற்கப்பட்டன. இதனால், அந்தத் தோட்டங்களில் வேலைசெய்த தமிழர்கள் ஒரே நாளில் வேலை இழக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. அது மட்டுமல்லாது, தோட்டங்கள் கைமாறும்போது தொழிலாளர் வெளியேறும் போது அவர்களுக்கு குடியிருக்க ஒரு கூரையும் இல்லை; மேலும், அவர்களுடைய உடைமைப் பொருள்களையும் தோட்டங்களிலேயே விட்டு வரவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இச்சூழலை முரசு நெடுமாறனின் 'துண்டாடல் கொடுமை' என்ற கதையில் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்.

"ஐயா, நாணும் எனது மனைவியும், ஐந்து பிள்ளைகளும் 'டெலோக்' தோட்டத்தில் வாழ்ந்து வந்தோம். ஆறு மாசத்துக்கு முன்னால் அந்தத் தோட்டத்தத் துண்டாக்கிட்டாங்க. நாங்க எல்லோரும் விரட்டப்பட்டோம். நாங்க ரத்த வேர்வை சிந்தி நட்ட ரப்பர் மரங்களையும், கண்ணு போலக் காப்பாத்தின செம்பனை மரங்களையும், எங்களுக்குச் சொந்தமான ஆடுகள் மாடுகள் எல்லாத்தையும் விட்டுவிட்டு நிர்க்கதியா வெளியேறினோம்....."

இவ்வரிகள் தமிழ்ச்சமுதாயம் சுதந்திர நாட்டில் அநாதையாக நின்ற சோகத்தைக் காட்டுகின்றது. 'எங்கத் தோட்டம்' என்று இதுநாள் வரையில் எண்ணியிருந்த தமிழ்ச்சமுதாயம் தங்களுக்கு எதுவும் சொந்தமில்லை, தங்களுடைய உழைப்பை மட்டுமே முதலாளிகள் உறிஞ்சினார்களே தவிர தொழிலாளர்களுக்கு எந்த நன்மையும் இல்லை என்பதை உணர்ந்தனர்.

சிவப்பு அடையாள அட்டையும் வேலை 'பெர்மிட்'டும்

மலேசியத் தமிழ்ச்சமூகம் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னால் சிக்கிக்கொண்ட இன்னொரு பிரச்சினை சிவப்பு அடையாள அட்டை மற்றும் வேலை 'பெர்மிட்' ஆகும். சிவப்பு அடையாள அட்டை உள்ளவர்கள் இந்த நாட்டின் பிரஜை அல்ல என்று அரசாங்கம் கூறிவிட்ட பிறகு, பெரும்பாலான தமிழர்கள் நாடற்றவர்களாக மாறிப் போயினர். இவர்கள் முதலில் தோட்டங்களில் கூட வேலைசெய்ய முடியாது என்ற நிலைக்கு ஆளாகினர். பின்னர் இந்தச் சட்டம் தளர்த்தப்பட்டு, தோட்ட வேலை செய்யலாம் என்று கூறப்பட்டது. ஆனால், இதற்கு முதலாளிமார்களின் கையொப்பம் அவ்வப்போது தேவைப்பட்டது. இத்தகைய நிலை, அதிகார வர்க்கத்தின் அத்துமீறல்களைத் தமிழ்ச் சமூகம் அனுபவிக்க வேண்டிய சூழலுக்கு ஆளாகியது. 'இரைகள்' கதையில் சீ.முத்துசாமி, தன்மானத்துடன் வாழத் துணிந்த இளம் விதவை எவ்வாறு வேலை பெர்மிட் பெறுவதற்காக தனது மேலதிகாரியிடம் விலை போவதைக் காட்டுகிறார்.

'வேலை பெர்மிட் கூட இந்த மாசத்தோட முடியரப்பல இருக்கே...! ஆமாங்க.. ஐயாதான் கொஞ்சம் தயவுசெய்து உதவனும்..''அதுக்கென்ன லட்சுமி.. ஒதவலாம். நான் சொன்னா மொதலாளி ஒன்னும் சொல்லப் போறதில்லை.. மொதலாளி சரின்னா பெர்மிட்லசாப்பு தொடர்ந்து குத்திக்கலாம். இல்லைன்னா கஷ்டந்தான்.. கிருஷ்ணனோட சேர்ந்துக்க போறதா தோட்டத்துல பேசிக்கிறாங்களாமே ஏதோ இரு...நம்மளையும் கவனிச்சுக்க..'' என்று கண்களை நாலு பக்கமும் சுழல விட்டுத் தொடர்ந்தார். 'சாயங்காலம் சும்மாதான இருப்ப.. அப்படியே பங்களா பக்கம் வந்துட்டு போயேன்..'

இவ்வரிகள் அதிகார வருக்கம் தமிழ்ச்சமுதயத்தின் இயலாமையை எந்த அளவிற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்பதை உணர முடிகிறது. இந்தச் சிவப்பு அடையாள அட்டை பெற்றவர்களை அதிகாரவருக்கத்தினர் தங்களுடைய உடைமைப் பொருளாகவே பார்க்கிறார்கள். ஆ.நாகப்பனின் படைப்பான 'இதுதான் வாழ்க்கை', ஒரு தந்தை தன் மகளின் வாழ்க்கையைச் சீரழித்த அதிகாரவருக்கத்தைச் சேர்ந்தவனைப் பழிக்குப் பழி வாங்க முடியாமல் இந்த வேலைபெர்மிட் மற்றும் சிவப்பு அடையாள அட்டை கட்டிப்போட்டதை விவரிக்கின்றது.

'இதுநாள் வரையில் மானம் கெடாது உண்டு உரமேறிய அவன் உடல் நடுங்கியது. 'இதோ வரேன்' சர்ரென வெளியேறினான். வாசலில் கொடியில் காய்ந்து கொண்டிருந்த மனைவியின் சிவப்பு நிறக் கையிலியை ஒதுக்கக் கையைத் தூக்கினான். சிவப்பு பாஸ்போர்ட் வேலை பெர்மிட், இன்னும் இரண்டு நாட்களுக்கே வேலை, நினைத்துக் கொண்டவனின் கால்கள் மரச்சட்டங்களாக விறைத்துப் போயின. நடக்கும் துணிவு கால்களுக்கு இல்லை..'

இந்த வரிகள் இயலாமையுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சமுதாயத்தின் அவலநிலையையும் அச்சமுதாயத்தைத் தனது அதிகாரத்தால் சுரண்டி ஒடுக்கி, சுகம் காணும் அதிகாரவருக்கத்தின் கொடூரத்தையும் காட்டுகின்றன.

அண்மைக்கால வாழ்வியல் கருப்பொருள்

அண்மைக்காலச் சூழல் என்று பார்க்கின்ற போதிலே படைப்பாளர்கள் மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் சமகாலப் பார்வைகள் என்ற போக்கிலிருந்து விடுபட்டு, கருப்பொருள்களில் விசாலமான பார்வையைக் கொண்டு வருவதற்கு முயற்சித்தனர் என்றே கூறுதல் வேண்டும். தமிழக எழுத்தாளர்களிடையே ஏற்பட்டுள்ள புதிய எல்லகள் கடந்த பார்வைகள் மலேசியப் படைப்பாளர்களின் எழுத்திலும் வெளிப்பட்டன. எனவேதான், சில கருப்பொருள்கள் சமகாலத்திற்கான சூழலைப் படம்பிடித்துக் காட்டினாலும் அவை, சமூகத்தின் பிந்தங்கிய சூழலில் உள்ளவர்களைப் பற்றி இல்லாமல் மேல்தட்டு வருக்கத்தினர் பற்றிய செய்திகளாகவே இருக்கின்றன. உதாரணமாக, ரெ. கார்த்திகேசுவின் 'ஊசி இலை மரம்' என்ற கதை மேட்டுக் குடி குடும்பத்தார் எதிர்நோக்கும் ஓர் உலகமயமாதல் கொள்கையின் எதிரொலியாகும். தன் வீட்டு முற்றத்தில் வளர்ந்து நிற்கும் ஊசி இலை மரம் தனது பண்பாட்டிற்கு ஒத்து வரவில்லை என்று வெட்டி விடச் சொல்கிறார் ஓர் அம்மா. பின்னர் அதே அம்மா, வெளிநாட்டிற்குப் படிப்பதற்காக சென்றுள்ள தன் மகன் ஒரு கறுப்பினப் பெண்ணைத் திருமணம் புரியவுள்ளான் என்று அறிந்த பிறகு ஊசி இலை மரத்தை அப்படியே விட்டுவிடச் சொல்கிறார். இதன் வழி அந்த தாய் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் பல புதிய பரிமாணங்களை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு தயாராகிறார் என்பதை உணர முடிகிறது. இது போன்றே ந.மகேசுவரியின் 'இலையுதிர் காலம்' என்ற கதையும் உலகத்தையே ஒரு வீடாகப் பார்க்கும் தலைமுறைக்கும் தாய்நாட்டுப் பற்றுடன் இருக்கும் முந்தைய தலைமுறைக்கும் நடக்கும் போராட்டத்தை விவரிக்கின்றது. மகன் முதலில் ஆஸ்திரேலியாவில் உள்ள மெல்பெர்ன் நகருக்குக் கல்வி கற்கச் சென்ற பிறகு, அங்கேயே வேலை கிடைத்துத் தங்கிவிடுகிறான். மகளும் மேல்நாட்டிற்குக் கல்வி பயிலச் சென்ற பிறகு, பெற்றோர் மலேசிய நாட்டில் தனியே விடப்படுகின்றனர். கல்வி முடிந்த பிறகு மகள் மெல்பெர்ன் சென்றுவிட மகன் பெற்றோரையும் உடன் வந்து ஒரே குடும்பமாக தங்குவதற்கு அழைப்பு விடுக்கின்றான். தந்தை மறுத்தாலும் தாயின் முயற்சியில் அனைவரும் ஒரு குடும்பமாக மெல்பெர்னில் வீடு வாங்கப்பெற்றுக் குடியேறுகின்றனர். மலேசியாவில் உள்ள வீடு விற்கப்படுகின்றது. ஆனால், மகள் ஒரு ஹாலந்துக்காரரைத் திருமணம் புரிந்துகொண்டு ஹாலந்து நாட்டிற்குச் சென்று விடுகிறாள். ஒருநாள் வீடு திரும்பிய மகன்,

“எங்கள் கம்பெனியின் தலைமையகம் லண்டனில் இருக்கிறது. அங்கே என்னை அனுப்புகிறார்கள். எத்தனை நாள்நாளுக்கு சரண், அம்மா அவசரமாகக் கேட்டார். பதவி உயர்வு அம்மா! வேலை மாற்றலாகியுள்ளது. என் எதிர்கால கனவு லண்டன்தான். ஆஸ்திரேலியா அலுத்துப்போச்சம்மா. இனி நான் லண்டன்காரன்.”

மகன் லண்டனிற்கு வேலை மாற்றலாகிச் செல்கிறான். மீண்டும் தனிமையில் விடப்படும் பெற்றோரின் நிலை பரிதாபத்திற்குள்ளாகிப் போகிறது. தந்தை மீண்டும் மலேசியாவிற்கே திரும்ப முடிவெடுக்கின்றார்.

இம்மாதிரியான கதைப்பொருள்கள் மலேசியப் படைப்புலகிற்கு மிகவும் புதியவை என்றே கூறுதல் வேண்டும். தோட்டப்புற வாழ்வியலில் சிக்குண்ட மக்களின் போராட்டங்களையே கருக்காளாகக் கொண்டு இயங்கி வந்த சிறுகதைப் படைப்புலகம் தனது எல்லகளை உலகமயமாக்கல் என்ற கொள்கையின் பரவலாக்கலின் அடிப்படையில் மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரின் வாழ்க்கையை அலச முற்பட்டுள்ளது என்பதைக் காண முடிகிறது.

பெண் பிம்பங்கள்

இன்றைய சூழலில் பேசப்பட்டு வரும் பெண்ணிய நோக்கில் இப்படைப்பிலக்கியங்களை ஆராய்வோமானால் பல்வேறு பெண் பிம்பங்களைப் படைப்பாளர்கள் படைத்திருப்பது தெரிய வருகின்றது. பொதுவாகத் தமிழ்ப்பண்பாட்டுச் சூழலுக்கு ஏற்பப் பெண் பாத்திரங்கள் தமிழரின் அடையாளங்களைச் சமந்து நிற்கிற ஒரு காவலாளியாகத்தான் பெண் படைக்கப்படுகிறாள். குடும்பத்திற்காக தியாகம் செய்பவள், பெற்ற பிள்ளைகளுக்காக தன் உயிரையும் கொடுக்கத் தயங்காதவள், கணவனை எதிர்த்துப் பேசத் துணியாதவள், பொது வாழ்க்கைக்கு வரத் தயாராகாதவள் என்று புராண இதிகாசங்களில் காட்டப்பட்ட பெண்களின் பிம்பங்களாகவே பெரும்பாலும் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். நோர்தொப் பிராய் (1986) இலக்கியத்தில் பிம்பங்கள் தொன்மங்களிலிருந்து பெறப்படுகின்றன என்று குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால், கல்வி பரவலாக வழங்கப்படும் மலேசியச் சூழலும் பல இனப் பெண்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றிய பார்வைகளின் ஊடுருவலும் மலேசியத் தமிழ்ப் பெண்களின் வாழ்க்கைச் சூழலை மாற்றியமைத்துள்ளது. அதன் அடிப்படையில் புதிய பரிமாணங்களில் பெண்களின் வாழ்க்கைப் பாதையும் வாழ்க்கையைப் பற்றிய அலசல்களும் உருவாகியுள்ளன. இதில் உருவான புதிய பிம்பங்களும் இன்றைய